

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Δεκεμβρίου 1962*

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 16/62 και 17/62,

16/62:

- 1) **Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes**, ένωση με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από το προεδρείο της,
- 2) **Fédération nationale des producteurs de fruits**, ένωση με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από το προεδρείο της,
- 3) **Fédération nationale des producteurs de légumes**, ένωση με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από το προεδρείο της,

17/62:

Fédération nationale des producteurs de raisins de table, εκπροσωπούμενη από το προεδρείο της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Georges Margue, 20, rue Philippe-II, Λουξεμβούργο, επικουρούμενες από τον Pierre de Font-Réaulx, δικηγόρο στο cour d'appel του Παρισιού,

προσφεύγουσες,

υποστηριζόμενες από την

Assemblée permanente des présidents de chambres d'agriculture, δημόσιο ίδρυμα με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενο από τον πρόεδρό του, με αντίκλητο στο

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Λουξεμβούργο τον Georges Margue, δικηγόρο, 20, rue Philippe-II, Λουξεμβούργο, επικουρούμενο από τον Pierre de Font-Réaulx, δικηγόρο στο cour d'appel του Παρισιού,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, εκπροσωπούμενου από τον jurisperite, Jacques Mégret, που έχουν ως αντικείμενο προσφυγές ακυρώσεως στρεφόμενες κατά του κανονισμού 23 του εν λόγω Συμβουλίου, και ιδίως κατά των διατάξεων του άρθρου 9,

καθού

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους A. M. Donner, Πρόεδρο, L. Delvaux και R. Rosi, προέδρους τμήματος, O. Riese (εισηγητή), Ch. L. Hammes, A. Trabucchi και R. Lecourt, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Lagrange
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα πραγματικά περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

Κατά το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα δεν μπορούν να ασκήσουν προσφυγή κατά πράξεως της Επιτροπής ή του Συμβουλίου παρά μόνο αν η εν λόγω πράξη αποτελεί είτε απόφαση που

απευθύνεται σ' αυτά είτε απόφαση που, αν και εκδίδεται ως κανονισμός ή απόφαση απευθυνόμενη σε άλλο πρόσωπο, τα αφορά άμεσα και ατομικά.

Από αυτό έπεται ότι τα εν λόγω πρόσωπα δεν νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά των κανονισμών που εκδίδει το Συμβούλιο ή η Επιτροπή.

Το Δικαστήριο δέχεται ότι το έτσι θεσπισθέν σύστημα της Συνθήκης της Ρώμης προβλέπει, για το παραδεκτό των προσφυγών ακυρώσεως από ιδιώτες, αυστηρότερες προϋποθέσεις παρά η Συνθήκη ΕΚΑΧ.

Δεν εναπόκειται, ωστόσο, στο Δικαστήριο να αποφανθεί επί της αξίας αυτού του συστήματος, δεδομένου ότι το εν λόγω σύστημα σαφώς προκύπτει από το υπό εξέταση κείμενο.

Το Δικαστήριο δεν μπορεί, ιδίως, να δεχτεί την ερμηνεία που πρότεινε μια των προσφευγουσών κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, κατά την οποία ο όρος «απόφαση» της παραγράφου 2 του άρθρου 173 καλύπτει επίσης τους κανονισμούς.

Αυτή η ίδια ερμηνεία προσκρούει στο γεγονός ότι το άρθρο 189 διακρίνει σαφώς μεταξύ των αντιστοιχών όρων «απόφαση» και «κανονισμός».

Είναι άκατανόητο ο όρος «απόφαση» να έχει χρησιμοποιηθεί στο άρθρο 173 υπό έννοια άλλη εκτός της τεχνικής εννοίας που προκύπτει από το άρθρο 189. Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, οι υπό κρίση προσφυγές πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες στην περίπτωση που η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί κανονισμό.

Κατά την εξέταση αυτού του ζητήματος, το Δικαστήριο δεν μπορεί να περιοριστεί στην επίσημη ονομασία της πράξεως, αλλά οφείλει να λαμβάνει υπόψη κατά πρώτον το αντικείμενο και το περιεχόμενό της.

Κατά το άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΟΚ, ο κανονισμός έχει γενική ισχύ και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος, ενώ η απόφαση δεν είναι δεσμευτική παρά για τους αποδέκτες που ορίζει.

Κριτήριο της διακρίσεως πρέπει να αναζητηθεί στη γενική ή όχι «ισχύ» της εν λόγω πράξεως.

Τα ουσιώδη στοιχεία της αποφάσεως προκύπτουν από τον περιορισμό των «αποδεκτών» στους οποίους απευθύνεται, ενώ ο κανονισμός, κατ' εξοχήν νομοθετικού χαρακτήρα, εφαρμόζεται όχι σε περιορισμένους αποδέκτες, υποδεικνυόμενους ή δυνάμενους να εξατομικευθούν, αλλά σε κατηγορίες αντιμετωπιζόμενες κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο.

Επομένως, για να καθοριστεί σε αμφίβολες περιπτώσεις αν βρισκόμαστε ενώπιον αποφάσεως ή κανονισμού, πρέπει να αναζητείται αν η εν λόγω πράξη αφορά άμεσα ορισμένα υποκείμενα δικαίου.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, όταν μια πράξη χαρακτηριστεί ως κανονισμός από τον συντάκτη της περιλαμβάνει διατάξεις που μπορούν να αφορούν ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατά τρόπο όχι μόνο άμεσα αλλά και ατομικά, πρέπει να γίνει δεκτό ότι εν πάση περιπτώσει και υπό την επιφύλαξη του αν η εξεταζόμενη πράξη στο σύνολό της μπορεί να χαρακτηριστεί ορθώς ως κανονισμός, οι εν λόγω διατάξεις δεν έχουν κανονιστικό χαρακτήρα και μπορούν, επομένως, να προσβληθούν από τα εν λόγω πρόσωπα κατά το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος.

Στην προκειμένη περίπτωση η ένδικη πράξη χαρακτηρίστηκε από τον συντάκτη της ως «κανονισμός».

Εντούτοις, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλομένη διάταξη έχει στην πραγματικότητα τον χαρακτήρα «αποφάσεως που έχει εκδοθεί ως κανονισμός».

Είναι, χωρίς αμφιβολία, δυνατό μια απόφαση να έχει επίσης πολύ ευρύ πεδίο εφαρμογής.

Εντούτοις, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση μια πράξη που έχει εφαρμογή σε αντικειμενικώς καθορισμένες καταστάσεις και που συνεπάγεται άμεσα έννομα αποτελέσματα, σε όλα τα κράτη μέλη, έναντι κατηγοριών προσώπων αντιμετωπιζόμενων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, εκτός αν αποδεικνύεται ότι αφορά ορισμένα υποκείμενα δικαίου ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος.

Στην προκειμένη περίπτωση η προσβαλλομένη διάταξη συνεπάγεται άμεσα ένομο αποτελέσματα, σε όλα τα κράτη μέλη, έναντι κατηγοριών υποκειμένων δικαίου καθοριζόμενων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο.

Πράγματι το άρθρο 9 της προσβαλλομένης πράξης — διάταξη που ειδικά αμφισβητείται στην υπό κρίση διαφορά — καταργεί για ορισμένα προϊόντα και εντός ορισμένων προθεσμιών τους ποσοτικούς περιορισμούς επί των εισαγωγών και τα μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος.

Συνεπάγεται, εξάλλου, την παραίτηση, από τα κράτη μέλη, της εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 44 της Συνθήκης, επομένως, ιδίως του δικαιώματος να αναστέλλουν ή να μειώνουν προσωρινώς τις εισαγωγές.

Συνεπώς, το εν λόγω άρθρο καταργεί τους περιορισμούς στην ελευθερία των επιχειρηματιών να εξάγουν ή να εισάγουν στο εσωτερικό της Κοινότητας.

Απομένει να εξεταστεί αν η προσβαλλομένη διάταξη αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες.

Αν και η εν λόγω διάταξη, υποχρεώνουσα τα κράτη να καταργήσουν ή να μην εφαρμόσουν ορισμένα μέτρα ικανά να ευνοήσουν τους γεωργικούς παραγωγούς, θίγει με τον τρόπο αυτόν τα συμφέροντά τους και τα συμφέροντα των μελών των προσφευγουσών ενώσεων, πρέπει ωστόσο να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω διάταξη αφορά αυτά τα μέλη κατά τον ίδιο τρόπο που αφορά και όλους τους άλλους γεωργικούς παραγωγούς της Κοινότητας.

Εξάλλου, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η αρχή κατά την οποία μια πράξη που θίγει τα γενικά συμφέροντα ορισμένης κατηγορίας επιχειρηματιών, αφορά ατομικά μια ένωση υπό την ιδιότητά της ως εκπροσώπου της κατηγορίας.

Αυτή η αρχή, που έχει ως αποτέλεσμα να συγκεντρώνει σε ένα μόνο υποκείμενο δικαίου ατομικά συμφέροντα των μελών μιας κατηγορίας που θίγονται ως τοιαύτα από πραγματικούς κανονισμούς, προσβάλλει το σύστημα της Συνθήκης, η οποία δεν δέχεται τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως από ιδιώτες παρά μόνο κατά των αποφάσεων που τους θίγουν ως αποδέκτες ή κατά των πράξεων που τους θίγουν κατά τρόπο ανάλογο.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η ένδικη διάταξη αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες.

Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το καθού ορθώς χαρακτήρισε την προσβαλλομένη διάταξη ως κανονισμό.

Επομένως, η ένσταση απαραδέκτου είναι βάσιμη και οι προσφυγές πρέπει να κηρυχθούν απαραδέκτες, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστεί αν οι ενώσεις νομιμοποιούνται προς άσκηση προσφυγής κάθε φορά που τα μέλη τους νομιμοποιούνται προς αυτό.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 173 και 189 της Συνθήκης ΕΟΚ

το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ιδίως τα άρθρα 69, παράγραφος 2, και 91, παράγραφος 4,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο ή ευρύτερο αίτημα, αποφασίζει:

Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαραδέκτες.

Αποφασίστηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 14 Δεκεμβρίου 1962.

Donner

Delvaux

Rossi

Riese

Hammes

Trabucchi

Lecourt

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Δεκεμβρίου 1962.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
L. Delvaux
πρόεδρος τμήματος